

Una mica d'humor

UN SARAU DE FESTA MAJOR (Del temps antic)

Amb un corteig d'alegria
de música, d'harmonia,
de joventut i color,
en el cor de la estiuada,
la nostra FESTA MAJOR.

Han passat els esmolets,
esmolant els ganivets,
treballant en ple carrer
i sentint el seu xiular
s'ha posat a tremolar
l'aviram del galliner.

Han arribat grans gentades,
viatjant com arengades,
ben afilades les dents...
Quin garlar! Quina amistat!
Mai no ens hauríem pensat
que tinguéssim tants parents!

I comença la gran festa
amb un ofici d'orquestra,
l'església de gom a gom...
Després a ballar sardanes,
vermuts, rialles galanes
i cap a dinar tothom!

Quin dinar! Quin gran tiberi!
Sembla cosa de misteri
que hi hagin menjars tan fins!
Tips i a punt de rebentar,
tots al concert, a escoltar,
aquell vals de cornetins.

I arribant l'hora esperada,
la gent s'aboca, apinyada,
empenyant-se a l'Envelat...
Una orquestrina estrident,
els electritza al moment...
Quin ballàs més atestat!

Pel mig, volta una parella,
ell rodó, ella garrella,
suant com uns condemnats...
Rics de l'última fornada,
que amb l'"honrada" estraperlada
els han fet a cabassats...

Ballen com el Rei Pepet.
De cop ella fa un xisclet:
"Ai, pillo, m'has trepitjat!"
Ell, s'adreça com un gall:
"No cridis!... A l'altre ball,
ja estaré més entrenat!"

Al moment esclata un tró...
El ball para... Què és això?
Els llamps esquincen l'espai...
Bufa el vent... tot ho somnou...
Hi ha grans crits... ja plou! Ja plou!
Quin neguit i quin esglai!

I rugeix la tempestat...
Tots els llums s'han apagat,
dramatitzant més la nit...
Fuig com pot tota la gent...
Té un tràgic acabament
aquell sarau tan lluït!

Ai, el palau encantat!
Ai, l'esperat Envelat,
mel dels ulls i de la boca!

L'endemà d'aquell aiguat,
el trobem tot desolat
i aixafat, com una coca!

RAMON FERRER I MONTPLET